

си; но азъ за себе си искамъ Марійка да остане моя мила майчица.

— Ты гледашъ добръ чи той го иска, той! казъ Германъ на младѣтѣ дѣвойкѣ. Чуй, Петко, прибави земеделецѣтъ, отъ моѣхъ странѣ азъ желяѣхъ и искамъ Марійка да бѣде твоя майка и да остане всякога съ тебе: тя сама не ще това. Потруди се да ѣхъ накарашъ да отстѣпи тебѣ онова, което отказва менѣ.

— Бѣди спокоенъ, тейко, азъ ще ѣхъ накарамъ да каже: да: Марійка всякога прави оно-ва, което искамъ азъ.

Момченцето трѣгна съ младѣтѣ дѣвойкѣ. Германъ остана самъ, по нажаленъ, по навѣсенъ, по нерѣшителенъ отъ всякій другъ пѣтъ.

XII.

ЛЪВИЦАТА НА СЕЛОТО.

При всичко това, когато поочисти дрехитѣ си и тури всичко на редъ, когато възсѣдна Сивѣтъ и трѣгна за Фуршъ изъ пѣтътъ който му бѣше посочилъ дърводѣлецѣтъ, Германъ разбра чи не треба вече нито да помисли за връщаніе назадъ и чи требаше да забрави тѣзи много-смущеннѣ ношъ като единъ опасенъ сѣнъ.

Той намѣри дѣда Леонарда при прагѣтъ на